

Kabrin üç yolu

İzmir/Bornova'dan Hatice Eren: "13. Söz'ün İkinci Makamında Üstad Hazretleri kabre üç tarz ile girildiğini ifade ettikten sonra, 'Bu iki şık bedihîdir, delil istemiyor, göz ile görünür" diyor. Bu meseleyi açıklar mısınız?"

Kabir Var; İnkâr Edilemez!

On Üçüncü Sözün İkinci Makamı bazı gençlerin "Âhiretimizi ne suretle kurtaracağız?" sorularına cevap mahiyetinde yazılmıştır.

Bediüzzaman gençlere ahiretin ilk durağı kabri hatırlatıyor. Diyor ki: "Kabir var; hiç kimse inkâr edemez. Herkes, ister istemez oraya girecek."

"Ve oraya girmek için de, üç tarzda, üç yoldan başka yol yok."

Bediüzzaman, bu üç farklı yolu şöyle açıklıyor:

1- Ehl-i İmanın yolu: Ehl-imana göre kabir bu dünyadan daha güzel bir âlemin kapısıdır.

2- Âhireti tasdik eden, fakat günahı aşırı gidenlerin yolu: Günahı aşırı gidenlere göre kabir bir haps-i ebedî ve bütün dostlarından bir tecrid içinde bir haps-i münferit, yalnız başına bir hapis kapısıdır.

Öyle gördüğü için ve inancını yaşamadığı için, öyle muamele görecektir.

3- Âhirete inanmayanların yolu:

Âhirete inanmayanlara göre kabir bir idam-ı ebedî kapısı, yani hem kendisini, hem bütün sevdiklerini idam edecek bir darağacıdır. Öyle bildiği için, cezası olarak aynı görecektir.¹

Son İki Şık Gayet Açıktır

Bediüzzaman, son iki şık için diyor ki: "Bu iki şık bedihîdir, delil istemiyor, göz ile görünür."

Bu üç şıktan açık olanı, yani delil istemeyeni, yani göz ile görüneni son ikisidir. Yani ölüm zahir nazarda, yani dış görünüşe göre, ya haps-i ebedîdir, ya da idam-ı ebedidir.

Ölümü ve kabri bu iki dış görünüşün vahşetinden kurtarmak imanla mümkündür. İman taklidi ise bu asırda insan kendini kurtaramıyor. Yani iki dış görünüşe teslim olabiliyor.

İmanın tahkiki olması ise bir gayret, bir çaba istiyor; delille ve burhanla oluyor. Risale-i Nur bu burhanı bu asrın eline veriyor.

İmanla kabre girmek için bu burhana ulaşmak önemlidir.

İnandığını Görmek Bir Cezadır

Günahta aşırı gidenler ahirete inanıyorlar; fakat inandıklarını yaşamıyorlar. Ahireti düşünmeden günahlara ve sefahete dalmışlar. Kendi kendilerini inanç zafiyetine atmışlar. Bu sebeple de kabri yalnız başına bir hapis kapısı görmeye başlamışlar. Bunlar gördükleri gibi kabirde cezaya uğrayacaklar, yani ceza olarak kabirde yalnız başına kalacaklar.

Âhirete inanmayanlara gelince, bunlar kabri sırf yokluk kapısı görüyorlar.

Bunlara göre kabirde hayat yok; ahiret diye de bir şey yok!

Artık sırf yokluk söz konusu. Zaten önceden de sırf yokluk vardı.

Böyle inanan birisine ceza olarak kabirde sırf yokluk cezası gelmesi, 'ceza amel cinsinden gelir' kuralına uygundur. Öyle ki, mademki sen ahirete inanmadın, kabri sırf yokluk gördün, öyleyse ölünce sırf yokmuşsun gibi olacaksın!

Unutuldu; unutulacaksın!

Aslında yok olmayacaksın! Çünkü sırf yokluk esasen yoktur. Fakat sana gelen sırf yokluk cezası bir kabir azabıdır.

Yoksa sen de herkesle beraber diriliş gününde elbette dirileceksin ve mahşer mahkemesinde bunların hesabı sana sorulacak. Bu ayrı mesele!

Fakat sen mutlak yokluğa inandın! Mutlak yokluk cezasını kabirde görmeyi hak ettin. Başka bir ifadeyle, "sen unuttun ve unutulmaya mahkûm oldun!"

Kur'ân buna iki âyetiyle işaret ediyor:

*"Onlara şöyle denir: 'Bugün sizi unutacağız! Nasıl ki siz bu gününüze kavuşacağınızı unutmuştunuz. Sizin yurdunuz ateştir ve sizin yardımcılarınız da yoktur.'2

*“Onlar dinlerini oyun ve eğlence edinmişler ve dünya hayatı da kendilerini aldatmıştı. İşte onlar bu günlerine kavuşacaklarını nasıl unuttular ve ayetlerimizi nasıl inkâr edip durdularsa, biz de onları bugün öyle unutturuz.”³

Bu âyetlerde geçen “unutulma” cezası mahşer ötesi için cehennemde bırakılma ve rahmetten istifade noksanlığı olarak tecelli eder; mahşer öncesi kabir hayatında ise “idam-ı ebedi” olarak, yani sırf yokluk olarak tecelli eder.

Yoksa bu kavram, bu inançsızların dirilmeyecekleri manasına gelmez.

Dipnotlar:

- 1- Sözler, s. 131.
- 2- Casiye Sûresi: 34.
- 3- Araf Sûresi: 51.